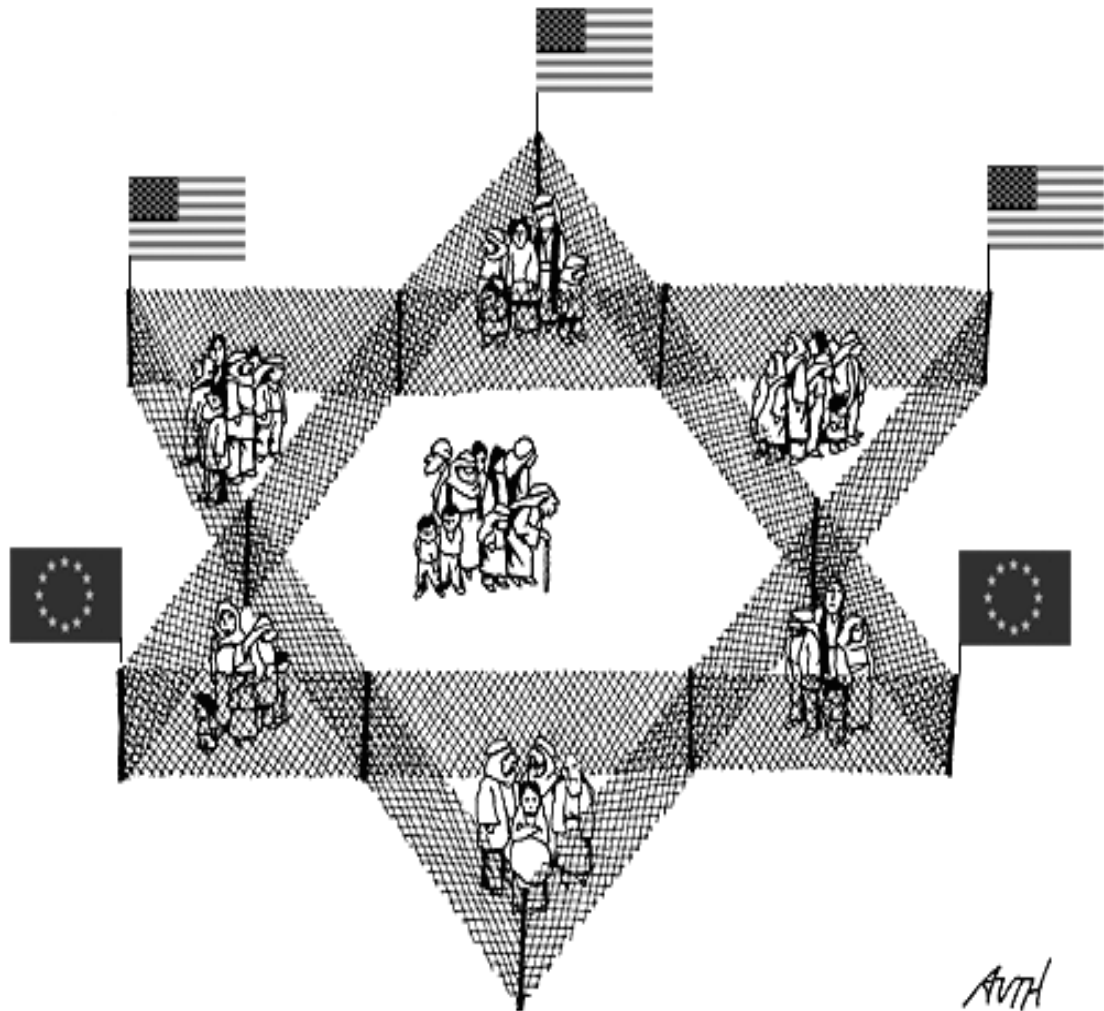

La fam, una arma de

guerra contra Palestina

nº 72 Juny 2006 - donatiu 1,50 euros

Pàgines centrals:
Palestina sota setge

Política pàg 4 i 5
Balanç del referèndum de l'Estatut

Sindical pàg 6,7, 10-12
Deslocalitzacions
Atac al sistema de pensions
Mobilitzacions contra la sisena hora

Internacional pàg 12-16
Mobilitzacions estudiantils a Chile
Eleccions a Xipre
Criminalització dels camperols paraguaians

Correu Internacional, 120
Iraq i Afganistan

LA NOSTRA CRÍTICA ENS RECOMANA...

AGUA, de la directora Deepa Mehta

Som a l'Índia colonial en l'època de la lluita per l'emancipació de Gandhi. Les creences religioses mantenen que una dona casada és la meitat del seu marit, per això si aquest mor la seva vídua té poques opcions de refer la seva vida: pot casar-se amb el germà més petit del difunt, pot ser cremada juntament al cadàver de l'home o pot passar la resta de la vida condemnada a viure en un ashram per vídues duent una existència mísera i consagrada a la memòria del mort.

La vida de l'ashram, la hipocresia social de mantenir allà les vídues, les seves penalitats i alegries, la seva dura supervivència... tot això ens mostra la directora amb un plantejament coral, amb dones de tot tipus, però sobretot amb el contrapunt de Chuyia -una vídua de només 8 anys!- que no accepta una situació

humiliant i indigna, així que el seu inconformisme qüestiona la farsa d'una realitat injusta.

Aquesta realitat tan dura està pintada de manera molt poètica i tendra, té tot l'aspecte d'un conte que transcorre a la vora del riu Ganges, metàfora de la vida i la mort. Per això el nom del film.

Potser alguns pensen que no paga la pena d'anar a veure una història dels anys trenta que reflexa unes tradicions tronades i fora de lloc. Doncs escolteu: la pel·lícula es va començar a rodar l'any 2000 a la vora del Ganges, però els fonamentalistes religiosos van encetar protestes violentes, van destrossar els decorats, van cremar una imatge de Deepa Mehta... i el film va haver de ser rodat 4 anys més tard a Sri Lanka. Benvinguts tots els crits contra el fanatisme. Aquest n'és un, i porta una pinzellada d'esperança.

derechos humanos

WAR=STRIKE
GUERRE=GRÈVE
KRIEG=STREIK

<http://anti-war.us>

Extorsió, robo, ataca, estafa, hurto

El principal guanyador del referèndum de l'Estatut d'autonomia de Catalunya ha estat Zapatero i el seu projecte. L'objectiu del Govern del PSOE consisteix a reformar el menys possible el marc estatuari per a reactualitzar i preservar l'estabilitat Monàrquica. Pretén tancar en aquest segon intent la transició resolent el problema basc. El president del Govern, la mateixa nit de sí català, advertia que l'estatut acabat d'aprovar era el límit de les reformes estatutàries, en clar advertiment als partits bascos, que amb l'excepció de PSC i PP exigeixen el reconeixement de la nació basca i el dret a decidir el seu futur.

El resultat català aïlla altre cop el poble basc i aquesta demanda de drets democràtics nacionals. Això fa que el Govern se senti fort davant l'esquerra abertzale i en general davant els partits bascos, per això i a pesar que està a punt d'anunciar oficialment la constitució de la mesa negociadora amb ETA, no deixa de colpejar amb la repressió una vegada i una altra els seus suposats interlocutors.

Certament hi ha un sector de la judicatura amb Grande Marlaska per exemple que, seguint les pautes del PP, intenta fer l'impossible per impedir el procés negociador amb ETA, però no és menys cert que el Govern ha defensat l'actuació judicial, assegurant que no està disposat a aflluixar.

La victòria del sí al referèndum de Catalunya s'aconsegueix a un preu alt, amb més de la meitat de l'electorat que no va a anar a votar, i amb la liquidació del govern tripartit i d'una crisi al si del PSC que ha defenestrat Maragall. En aquest referèndum s'ha constatat una vegada més la vocació d'ERC, que no és posar-se al capdavant dels centenars de milers de la manifestació de febrer per a encapçalar un moviment per l'autodeterminació nacional, sinó buscar-se un lloc com sigui al Govern de la Generalitat. La crisi d'ERC està servida. Sense referent significatiu i amb l'espantall que ve el PP, aquest moviment de masses es va anar afeblint i confonent per a acabar en uns resultats del No molt fluixos.

Les eleccions anticipades catalanes apunten a finals d'octubre. Amb la integració al Govern de la mà d'IC i la crida a votar sí al referèndum català, EuiA ha tancat el cercle, doncs va néixer per a donar una resposta d'esquerra a la política d'IC, que va ha acabat empassant-se-la en la mateixa política neoliberal i monàrquica. L'espai d'un referent de treballadors, que rebutgi la lògica derrotista de les

direccions de CCOO i UGT, que defensi el dret a l'autodeterminació dels pobles per trencar amb la Monarquia, necessita d'un marc ampli que ho representi. Aquest és la tasca, impulsar amb aquests eixos un reagrupament.

El poble palestí viu els seus moments més difícils: Israel, EUA i la UE han imposat un tremend setge per fam, una fam que no es coneixia tan crua en els anys de guerra i ocupació sionista. L'excusa: haver-se atrevit a votar al grup islamista i terrorista de Hamàs; la realitat: l'haver votat contra els acords d'Oslo i pel no reconeixement de l'estat d'Israel. Però no és només això, Abu Mazen actua com a cinquena columna, amb contínues provocacions contra el Govern de Hamàs que han provocat enfrontaments armats gravíssims, els primers entre faccions palestines. Fins a tal punt juga Abu Mazen a favor del pla israelià, exigint al Govern de Hamàs el reconeixement d'Israel, que és el primer a qui el Govern jueu ofereix armament, òbviament per a girar-lo contra el seu poble.

Quan Israel es va retirar unilateralment de Gaza molts sectors d'esquerra i democràtics ho van aplaudir: ¡començàvem a tenir terra palestina sense ocupants! Però ara s'ha vist la realitat, Israel va retirar els pocs colons que ocupaven aquelles terres per a poder reprimir-les i copejar-les a plaer, sense por a efectes sobre els colons o a represàlies palestines sobre ells. Així ha estat des de llavors, bombardeigs des dels vaixells, amb avions o helicòpters amb l'artilleria. Són ja desenes els

morts que es compten amb aquestes accions que tenen el vist-i-plau de les grans potències.

El Govern espanyol, com els seus homòlegs de la UE o els EUA són còmplices d'un genocidi sistemàtic que practica Israel sobre el poble palestí. Són absolutament descarats: callen els atropellaments, el setge per fam, els bombardeigs sobre població civil, exigeixen als palestins el reconeixement de l'estat d'Israel, però no a aquest que reconegui els drets palestins. El greu no és ja que l'esquerra oficial amb el PSOE al capdavant del Govern actuï així, sinó que les organitzacions que sempre van estar del costat palestí estiguin callades pel fet que és Hamàs qui legítimament ocupa el govern palestí. No es pot seguir callant i és necessari sortir al carrer a denunciar el genocidi sionista i la complicitat dels govern occidentals. Cal preparar des de ja l'aniversari de la II Intifada al setembre amb manifestacions de denúncia.

El resultat del referèndum català aïlla novament el poble basc i la demanda de drets democràtics i nacionals

El govern espanyol, com la UE i EUA, és còmplice del genocidi sistemàtic d'Israel contra el poble palestí, agreujta després de l'arribada de Hamàs al govern palestí

21 de juny de 2006

Referèndum català de l'Estatut de la Moncloa

El harakiri d'ERC

Per més que tots els mitjans de comunicació adjectivin la victòria del SI d'aclaparadora, implacable, etc. el que ha resultat més aclaparador el 18 de juny ha estat l'abstenció de més de la meitat del cens electoral. Amb aquests resultats (74% Si, 21% No, 5% Blanc, 51% Abstenció) el govern ZP tanca momentàniament el front català a costa de l'allunyament de la població de la classe política catalana. Ha funcionat la tàctica dels partits del SI (PSC-PSOE, CiU i ICV-EUiA) de donar tot el protagonisme al PP com força antagonica per tal de fer fracassar el NO, trobant-se una ERC descol·locada incapaç de portar una campanya per un NO conseqüent contra el text redactat a Madrid i per tant una campanya contra el centralisme espanyol. S'ha aconseguit desviar l'esperit anticentralista i treballador cap a no coincidir amb el vot amb del PP quan, encara que aquest representa l'expressió més crua de l'espanyolisme i l'explotació capitalista, els propis partits del SI són els actuals valedors de la ingerència de l'Estat central i els defensors dels interessos de la burgesia. Això ha portat a molta gent que hauria votat NO, a votar en blanc o a no votar.

D'estar centrada la qüestió el 18 de febrer entre el dret de decidir des de Catalunya o el dret dels partits estatals de redactar des de Madrid, ajudats pel col·laboracionisme de CiU, l'Estatut de Catalunya, és a dir, de poder enfrontar la Constitució i la

l'objectiu de renegociar el text estatutari, o el que és el mateix, repetir un procés que ja s'havia mostrat esgotat.

Amb aquesta tàctica poruga ERC s'ha segat l'herba de sota dels seus peus, impeding el seu proper èxit electoral com a únic

assumeixi el NO, que el que arribi a fer una campanya amb decisió pel NO.

Ara tots els partits s'apressen a parlar del consens necessari per encarar les negociacions amb l'Estat de les lleis de desplegament de les transferències previstes al nou Estatut, és a dir, "regateig a la menuda" un cop perdut a "l'engròs" a les Corts espanyoles, o parlant amb propietat, continuïtat de la subordinació, amb les corresponents queixes i engrunes, que comporta l'autonomia constitucional. En aquesta labor continuista seguiran comptant amb un PP vociferant que per tots els mitjans, inclosa la mobilització de les masses a la que tots els partits d'esquerra han renunciat, portarà una campanya unitarista i reaccionaria.

Amb l'encarrilament autonòmic català ara es passa al d'una Euskadi més afeblida per la derrota del seu aliat natural català, i tot s'ha de dir, a la que l'esquerra abertzale ha evitat recolzar per por a frustrar unes negociacions amb el govern espanyol. El possibilisme i l'autocensura és la pitjor política per enfrontar un enemic que té les regnes de pobles dividits entre si. Però una batalla no determina la guerra. La negació del dret d'autodeterminació, com la de qualsevol dret, segueix pugnand junt amb les contradiccions de classe i socava el règim monàrquic. La lluita contra l'opressió, tant dels drets nacionals com dels treballadors, només podrà ser encapçalada per la classe obrera que no té lligams a perdre més que les seves cadenes. Cada cop és més gran la necessitat d'un partit a tot l'estat que representi a la classe obrera i que defensi les llibertats sense por de trencar les aliances forjades entre els explotadors. A aquesta tasca cridem als lluitadors més conseqüents per posar-nos-hi junts.

via estatutària, s'ha passat en la campanya prèvia al referèndum al dilema de més o menys competències, o sigui, més o menys autonomia. A aquesta reconducció, aconseguida amb gran aparell mediàtic, ha col·laborat la direcció d'ERC que, lligada a la pròpia Constitució espanyola i a les falses promeses de reedició del tripartit, ha evitat cridar a un acte de sobirania nacional i s'ha limitat a proposar

partit que enfrontés el centralisme, i s'ha evidenciat com a partit possibilista i autonomista a l'estil de CiU. Encara que des de la direcció d'ERC es vulgui aprofitar els resultats del 18-J per avalar la posició inicial de vot nul o àdhuc posar en dubte escoltar les bases, el que s'ha demostrat és la incapacitat de portar a terme la voluntat d'aquestes. Les pròpies bases d'ERC han estat traïdes: no és el mateix que la direcció

Jaume Quinto (BCN)

Construir una alternativa

A principis dels 70 era comú la combinació entre un espai anticapitalista i la defensa del dret d'autodeterminació dels pobles. Boyer defensava l'expropiació de la banca i dels grans monopolis empresarials mentre el PSE defensava el dret d'autodeterminació per a Euskadi. A Catalunya era habitual que una classe obrera majoritàriament formada per immigrants del sud de la península, sortís a defensar els drets nacionals de Catalunya ofegats pel franquisme.

El PSOE va abandonar aquest espai tan bon punt li van donar un lloc en els escons del Parlament el 1975, i alhora es va convertir en un partit monàrquic centralista i neoliberal. IC va seguir aquest camí sempre amb un desfasament d'uns anys. Un desfasament que no els ha impedit governar junts ajuntaments com el de Barcelona, amb profunds processos de precarització laboral, de privatitzacions, ... A aquest paquet s'uneix ara EuiA

La separació imposada per les direccions de CCOO, UGT, PSOE, IU entre defensa dels treballadors i drets de les nacions és essencial per a enfrontar l'estat de la monarquia.

Tampoc des de les files de l'independentisme veiem un corrent que clarament s'orienti en una perspectiva dels treballadors, es dilueixen referències de classe que van tenir sectors molt importants el passat. Així mateix a aquest gir acompanya una sectarització cap a tot allò que no sigui estrictament independentisme i fa gairebé impossible qualsevol treball en comú.

És per tot això que el nostre compromís és de nou intentar impulsar un reagrupament de treballadors,

per una Catalunya
sobirana i dels
treballadors/es

Lluita Internacionalista
<http://www.li-iltel.com>

joves, organitzacions i moviments que tinguin com senyals d'identitat: a) una lluita en les fàbriques contra deslocalitzacions, tancaments, precarietat, contra totes aquestes formes de neoliberalisme; b) que defensi el dret a l'autodeterminació nacional que avui els nega la Monarquia. c) que prioritzi la lluita quotidiana en defensa de les reivindicacions davant la perspectiva l'electoral i institucional.

Josep Lluís. Barcelona

EuiA: es tanca el cercle

EuiA es va formar de la ruptura d'IC i del PSUC, ruptura a la qual es van unir altres grups que buscaven aglutinador, una força veritablement d'esquerra per oposició al reformisme d'IC. L'últim retoc ja en el procés congressual de fundació va ser obra del llavors Coordinador general d'IU, Julio Anguita, que va imposar una subordinació en nom i contingut a IU estatal.

Però aquestes esperances anaven a durar ben poc. L'esquerra natural d'aquest agrupament el PCC anava trobant el seu acomodatament en l'aparell de CCOO en un pacte amb els oficialistes d'IC, que va dissoldre els crítics de CCOO de Catalunya. En aquest procés els va acompanyar el POR que estava teoritzant que calia recórrer-se un camí on les forces revolucionàries havien d'anar de la mà de les reformistes honestes. Així ambdós van quedar a la dreta de EuiA. Mentre, es començava a formar un

bloc amb Rojos-roges, amb sectors del PSUC-viu combinaven amb els vells militants de LCR-Revolta, i del PRT. Aquest bloc es va trencar: el PRT i un sector de PSUC-viu està avui en Corriente Roja, mentre el segon construïa amb un peu dintre i altre fora d'EuiA, Revolta Global.

Des que IC va entrar en el Govern de la Generalitat, la imatge de Miralles, coordinador de EuiA, no ha deixat de ser l'ombra de Saura, per a manifestar en tot moment el seu acord amb la política de la direcció d'IC. El suport a la política del tripartit i ara el sí a l'Estatut completen el cercle de tornada a la política de IC, política amb la qual van trencar fa uns anys, i en conseqüència, tanca qualsevol possibilitat per EuiA de ser un regenerador de l'esquerra alternativa, una esquerra que trenqui amb el neoliberalisme i la monarquia.

Josep Lluís

Enfrontar el present per assegurar el futur

Contra l'ofensiva del capital

El 22 de maig, Sánchez Bruna president del comitè d'empresa de VW-Navarra i secretari de la secció sindical d'UGT de la fàbrica de Landaben, manifestava en roda de premsa: "de què et serveix reivindicar no sé quines qüestions laborals, si el futur se t'està escapant de les mans". Suposem que amb "no sé quines" es referia a les reivindicacions de tota la plantilla a la qual representa en la negociació durant 17 mesos del conveni que VW es nega a signar i que últimament la multinacional intenta rebentar amenaçant amb deslocalitzar producció per situar les converses en altre terreny: el futur.

Vuit dies més tard, el govern, l'Associació Nacional (alemanya, nord-americana, francesa...) de

flexibilització del treball i fomentar els contractes de relleu (cinc anys en precari i menor salari).

Encara que el president de l'ANFAC digui "tots estem en el mateix vaixell i treballant junts podem ser optimistes cara al futur", és evident que aquestes mesures responen als interessos del capital en un sector, que com el propi govern confirma, lidera tota la política industrial. Aquesta política de col·laboració de classes, encara que suposa una reculada per a la classe obrera, és impulsada pel govern "socialista obrer" i avalada per les cúpules sindicals oficialment per evitar les causes de la "deslocalització". Així es justifiquen també les cessions de terreny gratuïtes de polígons industrials, la

per "dificultats econòmiques" sinó per a assegurar la "competitivitat en el futur". El capitalista es mou pel seu anhel de frenar la caiguda de la taxa de benefici –la diferència entre el capital invertit, cada vegada major pel pes creixent de la maquinària en la producció, i el benefici final– buscant reduir els costos salarials i per tant augmentant l'explotació. Però el cost laboral cada cop és proporcionalment menor i la cursa entre països per rebaixar les condicions laborals és un camí sense fi que solament comporta destrucció, el capitalisme posa en perill al treballador ara i encara menys assegura el seu futur. La solució és una altra: el capitalisme ha de morir ja que no és capaç de garantir condicions de vida de la classe obrera.

La realitat imposa que els treballadors es vegin forçats ara a defensar-se i endurir la resistència, iniciant així la seva emancipació futura i amb això, el canvi revolucionari d'organitzar la producció per a la societat i no per a benefici privat. La negociació en Navarra centralitzada des de Wolfsburg, on la patronal també pretén acomiadar milers de treballadors, imposa la necessitat de coordinar la defensa dels llocs de treball superant les fronteres. Ja s'ha experimentat el futur que ha garantit el conveni de disminució salarial del 2002 a Navarra o el de flexibilitat en SEAT. De res serveixen els pactes en taules o "Observatoris" que avalen successives mesures antiobreres, ni tampoc serveix queixar-se de la falta de voluntat negociadora de la patronal quan el que realment busca és desarmar als treballadors per què no puguin plantar-li cara. Cal deixar-se de mitges tintes, la situació és greu i les mesures de força col·lectiva són les úniques que valen. Per això, hem de reaccionar des dels primers símptomes, estendre les vagues com comença a passar en algunes localitats, sigui per la denegació dels

Fabricants d'Automòbils i Camions (ANFAC) i els sindicats UGT i CCOO presentaven el resultat de vuit mesos de deliberacions de l'Observatori Industrial de l'automòbil. Les mesures acordades –per al present, per assegurar el futur del sector– que afecten als treballadors són: "fomentar el bon clima social que ha regnat en els últims anys" com "un dels grans actius de la indústria", lluitar contra l'absentisme laboral amb "una millora dels instruments de control", avançar en formules per a la

reducció de quotes i impostos o les subvencions públiques als empresaris... i també les càrregues policials contra els treballadors en vaga en Iruña (Pamplona), Vigo, Sevilla o Gijón?

Sembla que el futur ha de marcar el present en una nova versió de "la modernització i l'adequació a Europa" de l'època de Felipe González que va provocar grans tancaments d'indústries i les que no, van ser venudes en la seva majoria a capital estranger. Avui, les reduccions de plantilla ja no es fan

ERO o per les reivindicacions, per a avançar cap a la vaga general que imposi al govern mesures a favor dels obrers com la llei de 35h per a repartir el treball, un sou mínim viable o la prohibició de la subcontractació i no les mesures burgeses que està legislant. Només el temor a les conseqüències polítiques, i per tant veure perillar el seu poder, pot imposar solucions positives. No és cert que no hagi riquesa sinó que cada cop està més concentrada en menys mans.

Aquesta lluita és impossible si no invertim també el sentit de les ordres que impera en els sindicats, exigint que les estructures confederals i els seus secretaris no usurpin les negociacions dels comitès i en canvi compleixin la seva funció de defensa dels interessos dels treballadors organitzant la lluita conjunta en el seu àmbit. Cal acabar amb les seves crides a la responsabilitat i a la pau social i trencar amb els diàlegs que solament serveixen per a desmobilitzar el treballador... i si no exigir la seva dimissió. Les desconvocatòries de vagues al menor gest conciliador de la patronal són una traïció a les reivindicacions obreres, que han de fer-se pagar als seus responsables, doncs les lluites són per a obtenir les reivindicacions i no per a desgastar-se amb el temps.

En la mateixa roda de premsa que citàvem al principi, el responsable d'Automoció d'UGT referint-se a la recollida de signatures en la fàbrica demanant la dimissió del president del comitè i les pancartes en la manifestació al·lusives a la seva actitud, explicava: "no hi ha dret a fer-li a ningú el que s'està fent a Sánchez Bruna". A aquests buròcrates se'ls desperta el sentiment solidari al demanar-se la dimissió d'un càrrec però miren cap a altre costat quan és despatxat un treballador en baixa mèdica o no els tremola la mà al signar l'acomiadament de centenars de treballadors, com en SEAT, perquè llavors ho fan "per un pla de futur de política industrial", "pel manteniment de la marca"... la burocràcia stalinista es va forjar de la mateixa manera: privilegis a conservar i insensibilitat per la desgràcia anònima.

Jaume Quinto (BCN)

Braun

700 acomiadaments del líder de vendes

L'anunci del tancament de Braun, amb 700 acomiadaments directes i més de 3000 indirectes, és el més recent episodi de la cadena de tancaments i deslocalitzacions que estem vivint. L'empresa ni s'ha molestat a camuflar les xifres i reconeix beneficis i un mercat que encapçalen les seves batedores. Mentre la lluita duia a la vaga i a la mobilització contra l'actual propietària ianqui, Procter & Gamble, tant Montilla com el Regidor de Treball de la Generalitat s'entrevistaven amb la patronal i començaven a justificar el tancament, i l'alcaldeessa d'Esplugues, on es troba la fàbrica, parlava de requalificació dels terrenys. Poc o res es pot esperar d'aquests "mediadors" que es posicionen com a clars agents de la patronal, però no per això se'ls ha de deixar a un costat: així ho han entès els treballadors de Braun que exigeixen que la Generalitat denegui l'ERE presentat. Mentre, el 16 de juny la plantilla votava la negativa a cap tipus de negociació sobre el pla social presentat per l'empresa. Coincidim amb tot això, i que l'únic camí és forçar-los mitjançant la vaga i la mobilització social, però no compartim la recent iniciativa del boicot als productes de Procter&Gamble, que creiem que a més d'ineficaç posa l'accent en sortides de consum individual en lloc de les col·lectives com treballadors. AL contrari, estirant dels altres plantejaments, cal prendre el carrer, paraitzar fàbriques i pobles, i obligar a la Generalitat a que si Braun persisteix en el seu plantejament de tancament, expropiï a la multinacional i nacionalitzi l'empresa sota control dels treballadors, en defensa dels llocs de treball.

**Tots amb Braun: si guanyen ells,
guanyem tots!**

La fam, una arma de

El gener Hamàs guanyava les eleccions al govern palestí, en un procés que va comptar amb totes les garanties exigides per Occident. Amb la configuració del nou govern, però, els Estats Units i la Unió Europea van imposar un boicot econòmic i polític que ha portat el poble palestí a un dels pitjors nivells de misèria que es recorden. L'imperialisme respon a l'elecció del poble palestí utilitzant la fam com una arma de guerra, mentre Israel no deixa de bombardejar i colpejar els palestins. Sota el pretext que cal aturar un govern islamista i terrorista, s'està ofegant tot un poble per fer-lo renunciar a la lluita contra una ocupació que no s'atura. Mentre, la pressió econòmica i militar augmenta els enfrontaments interns, larvats durant llargs anys d'inacabables negociacions que no han beneficiat en res els palestins. La solidaritat internacional és avui més necessària que mai.

El 1999 600.000 palestins vivien sota del nivell de pobresa (2,1 dòlars per dia). L'any passat la xifra va arribar a 1.600.000, és a dir un 40% de la població. L'atur arriba al 40% (90% en el cas de les dones). Amb aquest panorama, després de les que van portar Hamàs al poder, la UE va tallar la transferència de 600 milions de dòlars que cada any lliura a l'Autoritat Palestina (AP) per pagar el salari dels seus treballadors: fins

a 900.000 persones depenen d'aquests sous, i ja porten quatre mesos sense cobrar. Els EUA també han retirat totes les ajudes i Israel ha deixat de retornar a l'AP els impostos de les importacions i exportacions i les cotitzacions a la Seguretat Social dels treballadors palestins. Hamàs comptava amb poder compensar la manca de fons occidentals amb l'ajut dels països àrabs reunits a l'Iran, però amb la pressió nordamericana aquests els van girar l'esquena. El boicot ha generat una situació desconeguda a Gaza i a Cisjordània: molts analistes asseguren que ni en els pitjors moments, abans de la Primera Intifada, la situació econòmica havia estat tan catastròfica. "Abans estàvem malament, però això és morir a foc lent", denunciava fa uns dies una refugiada de Jenin a la premsa. El Banc Mundial preveu que aquest any la xifra de palestins per sota el llindar de la pobresa s'elevi al 67%.

El càstig en forma de boicot no arriba perquè el vot dels palestins sigui islamista, sinó perquè és la reafirmació popular de les bases que sempre han vertebrat la lluita del poble palestí: el principi que Israel és un estat colonial i racista que s'ha de desmantellar, el dret de resistència contra l'ocupació militar i la reivindicació que els refugiats puguin tornar a les cases d'on van ser expulsats per la força. L'imperialisme sap bé que si les banderes verdes han guanyat les eleccions és perquè quinze anys de negociacions només han portat misèria i una AP subordinada i corrupte.

Israel no s'atura

Olmert ha continuat la pressió militar sistemàtica sobre Gaza, després de la "desconnexió" de la franja amb el replegament dels colons, s'han mantingut els bombardeigs indiscriminats, els assassinats selectius i l'ofegament econòmic. L'ONU va afrontar amb una tímida protesta el tancament del pas de

Karni que impedia la distribució de farina als camps de refugiats. El balanç de la "retirada" israeliana de l'estiu és contundent: Gaza s'ha convertit en una presó gegant, vulnerable als atacs i ofegada des de l'exterior. Israel no va fer un pas enrere, com va voler vendre Sharon, sinó que va recol·locar les seves peces per fer més eficaç l'ocupació. Si avui Israel prepara una iniciativa similar sobre Cisjordània (veure requadre), és evident que desmuntar assentaments no millora en res la situació dels palestins. La retirada de Gaza es va fer traslladant població colona a Cisjordània: el proper pas és integrar-la a Israel continuant el seu expansionisme.

A la pressió militar, Olmert ha afegit l'armament de la guàrdia presidencial d'Abu Mazen perquè el president de l'AP tingui més força per enfrontar-se al carrer contra Hamàs. Fa anys que Israel intenta fer esclatar una guerra civil entre faccions palestines i sembla que aquesta vegada està més aprop que mai d'aconseguir-ho.

Al límit del caos intern

Fatah no ha acceptat el resultat electoral i no ha dubtat a intentar recuperar el poder a qualsevol preu. Abu Mazen s'ha atribuït potestats del govern, retornant al presidencialisme que ell mateix va qüestionar quan s'enfrontava a Arafat. Per primera vegada a la història del poble palestí ha començat l'enfrontament armat directe i organitzat als carrers entre faccions. El principal factor és la pugna entre Hamàs i Fatah pel poder. S'hi afegeix la protesta dels milers de policies que porten mesos sense cobrar i alhora el rebuig cap a unes institucions que simbolitzen la corrupció i la submissió a l'ocupant.

Abu Mazen va passar a l'ofensiva impulsant l'anomenat document dels presos, signat per Mustafà Bargouthi, principal dirigent de la Segona Intifada, la vella guàrdia de Hamàs i sectors de Jihad Islàmica, militants del Front Popular i del Front

e guerra

Democràtic. El text planteja la recuperació de la unitat palestina sobre la base de la defensa d'un estat palestí a les fronteres de 1967, i la focalització de la resistència en aquest territori, cosa que suposaria un reconeixement implícit d'Israel. Aquest seria el preu que els islamistes haurien de pagar per integrar-se a l'Organització per a l'Alliberament de Palestina (OLP) i per la conformació d'un govern d'unitat nacional. Es planteja a més la mobilització de la solidaritat internacional al món àrab i islàmic per combatre el setge occidental, la creació d'un front únic de resistència, la prohibició del vessament de sang intern i la reforma dels cossos i aparells de seguretat de l'AP.

Hamàs ja anunciat que s'estudiarà la fórmula per entrar en aquest acord (fa mesos que la direcció intenta trobar la manera de reconèixer Israel sense pagar un preu molt car) i evitar així un referèndum de resultat incert. La pressió del bloqueig i de la divisió interna és enorme, potser prou perquè alguns sectors entrin en un joc que mai s'havien vist obligat a acceptar. L'alternativa pel poble palestí no vindrà de la mà de Fatah ni de Hamàs, sino de la recuperació de la lluita al carrer, del sorgiment d'una tercera intifada que recuperi la mobilització popular contra l'ocupació i els hi han col·laborat.

La doble vara

Mentre occident condemna Palestina a la fam, Israel és el primer receptor mundial d'ajut nordamericà amb 3.000 milions de dòlars anuals i els EUA li asseguren total impunitat bloquejant qualsevol intent de condemna al Consell de Seguretat de l'ONU. La UE manté l'acord de relació preferent amb Israel en matèria comercial, cultural i política. L'ajut a Israel és incondicional, mentre els requisits imposats a Hamàs per recuperar els ingressos no poden ser assumits per la direcció del moviment sense generar una forta fractura amb les seves bases. Exigeixen a Hamàs que reconegui l'estat d'Israel, que renunciï a la violència i dissolgui els seus cossos armats i que accepti els acords de Pau. ¿Què passaria si demanessin el mateix a Olmert, hereu de Sharon?

La doble vara de mesura de l'imperialisme és evident, legitimant l'estat sionista com aliat front el poble palestí i el món àrab. Volen de l'Estat sionista un gendarme imperialista, com a única potència nuclear susceptible d'imposar-se i participar en accions militars en aquesta àrea estratègica del planeta, com ara davant l'Iran. Cada dia és més evident que el poble palestí només pot comptar amb les seves pròpies forces i amb la solidaritat internacional de la resta dels pobles del món, superant uns règims que funcionen d'acord a interessos ben diferents. La solidaritat amb la lluita palestina ha d'estar per sobre del color del seu govern, per més que aquest sigui reaccionari. L'imperialisme no és ningú per decidir qui ha de governar els palestins i imposar la seva elecció a través de la gana. Hem de mobilitzar-nos contra el bloqueig sense complexes.

19/06/06

Israel redibuixa el mapa

Olmert ha posat sobre la taula l'anomenat "Pla de convergència", el nou mapa de Cisjordània resultant de la construcció del mur i del reassentament dels colons procedents de Gaza.

És una nova reubicació de les colònies "convergent" amb l'exèrcit per annexionar-se 10% del territori (inclosos els districtes de Qalquilia i Salfit, així com pous i terres que nodreixen 17% de la població). Amb el pla, Israel pretén incrementar en un 20% la capacitat dels assentaments: només 36.000 colons seran reubicats, però es construiran zones industrials i vivendes per 80.000 a la zona on es "convergeix". La vall del Jordà i la frontera amb Jordània quedarien sota control d'Israel. En paral·lel es projecta una xarxa d'autopistes d'ús exclusiu per a jueus que aïllaran la població palestina en

un 20% la capacitat dels assentaments: només 36.000 colons seran reubicats, però es construiran zones industrials i vivendes per 80.000 a la zona on es "convergeix". La vall del Jordà i la frontera amb Jordània quedarien sota control d'Israel. En paral·lel es projecta una xarxa d'autopistes d'ús exclusiu per a jueus que aïllaran la població palestina en

bantustans. Finalment s'elabora un projecte de neteja ètnica a Jerusalem, on 230.000 palestins quedaran separats del centre de la ciutat pel mur. En quatre anys Israel preveu acabar el mur, tancar els bantustans, controlar les fonts d'aigua, augmentar la dependència econòmica de l'exterior, tot sota l'aparença d'una nova "retirada" que justifiqui la normalització de relacions que règims com el de Síria, Egipte o Turquia fa temps que persegueixen. Aquest estat bantú seria el nou mecanisme de control econòmic i militar de l'ocupació, amb el suport de l'imperialisme i dels règims àrabs.

Reforma de les pensions

Direccions de CCOO i UGT signen més empobriment

Al llarg de la nostra vida, cobrem els nostres salaris (directes), usem els serveis públics d'ensenyament, sanitat, prestacions socials (salari indirecte) i a la jubilació vam percebre la nostra pensió (salari diferit). Una part del nostre salari es queda a la butxaca de l'empresari (plusvalua). Els impostos alimenten les diferents caixes dels pressupostos públics, amb la paradoxa que els treballadors declarem de terme mig ingressos individuals molt majors que els professionals liberals i els empresaris (el frau en les rendes altes és immens i impune). A més a més, el "lliure mercat" aconseguix vendre bens i serveis essencials com l'habitatge a preus molt alts. La inflació i l'IPC falsejat permeten que els nostres sous cada vegada serveixin per a comprar menys coses. Les privatitzacions impliquen que hem de pagar per coses que abans eren gratis.

La reforma de les pensions que ha pactat el govern ZP, la patronal CEOE i les direccions sindicals de CCOO i UGT està en línia de les reformes neoliberalistes que agiten el món? des de Reagan, Thatcher, González, Aznar i ara Zapatero. Reformes laborals que augmenten

finançament de l'ensenyament i la sanitat públics (estimats en 2.000 i 6.000 milions d'euros, respectivament) els van ofegant.

En el cas de l'estat espanyol, al costat del catastrofisme interessat de manca de diners mentre es regala als empresaris, està

bastant miserable que llença? als seus ancians a l'economia submergida, va haver de fer que aquests robots cotitzessin en proporció a les ocupacions desplaçades. En suma, cal gravar el capital, repartir els beneficis de l'automatització, no en forma d'atur sinó? en forma de menys hores de treball i més aportació del capital per al salari indirecte (sanitat, ensenyament) i diferit (pensions). Però? el problema de les pensions de jubilació no està en el futur, sinó? en el present, per la seva baixa quantia. En 2004, la pensió mitjana de jubilació era de 576,57 €/mes per a les contributives i 346,05 €/mes per a les no contributives. Aquestes promigs amaguen situacions de misèria per a la majoria.

En les mesures del Pacte de Toledo de Reforma de les Pensions es treballa en tres eixos: augmentar el que anomenen la contributivitat del sistema, que significa que rebis en proporció al que has pagat, eliminant solidaritat i beneficiant les rendes altes; augmentar el període de còmput que en últim terme pretenen que sigui de tota la vida laboral (només augmentar de 15 a 35 anys implicaria una retallada del 25% en la pensió). I els plans privats de pensions.

Sistemes de pensions

Pot haver dos tipus de sistemes de pensions, el de repartiment (els treballadors actius financen als treballadors jubilats) i el de capitalització individual (suposadament, cada treballador

la precarietat i per tant rebaixen el salari. Reformes fiscals que rebaixen impostos a les empreses i rendes altes i els augmenten a les baixes. Reformes de Pensions i de prestacions socials que endureixen l'accés i disminueixen les quanties, mentre promocionen la "solució" privada.

En continuïtat amb els governs del PP, el Govern Zapatero amplia les subvencions al capital i rebaixes d'impostos i cotitzacions, mentre fa actuar la Llei d'Estabilitat Pressupostaria o dèficit zero per a reduir les partides socials dels pressupostos públics. Els dèficits de

l'argument que quan la generació dels seixanta especialment nombrosa arribin junts a la jubilació a 2030, es dona una circumstància puntual de 10 anys de mancada diners. Però? el fons actual format per superàvits ja permet atendre 6 d'aquells 10 anys. Per?? cert que hi ha un argument de major pes, que no s'usa sovint. Si la dinàmica d'automatització i robotització continua a Europa, juntament amb la deslocalització, augmenta l'atur. La solució? repartir el treball i la riquesa i nacionalitzar. Molt abans, Japó, l'estat del món? amb ? més robots, amb una seguretat social

cotitza en un fons que s'inverteix, del que surt el que cobra más tard). Solament hi ha un país en el món? amb el sistema de capitalització individual: Xile. Pinochet ho va imposar després del cop d'estat, assessorat pels economistes de l'Escola de Chicago. En aquest mes de maig, com que els fons están col·locats en la borsa, han perdut 1.960 milions de dòlars, l'equivalent a 6 mesos de cotitzacions. A més a més, l'escassa solidaritat del sistema, exclou de fet al 66% dels treballadors xilens, l'escassa capacitat d'estalvi dels quals no els permet finançar ni una pensió mínima. La capitalització individual amb inversió en borsa, a més d'insolidària és aventurera pels vaivens dels mercats financers. Altra cosa seria que el sistema públic invertís en la producció i l'agricultura.

El fracàs? dels plans privats de pensions

Es presenten com complementaris a una pensió pública minvant. CCOO i UGT formen part juntament amb el BBVA d'una empresa que gestiona el major fons, en el qual están els 500.000 treballadors de l'administració de l'estat, fons que van negociar els mateixos CCOO i UGT. Ideològicament es presenten com la panacea que ajuda a assumir el desmantellament de les pensions públiques. El seu punt feble és que a la jubilació d'un li ocorre el que li ocorre a la borsa (on es troba el 40% dels capitals dels plans de pensions de l'estat espanyol), el que suposa jugar-se a la loteria la

(segueix a pàg 12)

Resum de les mesures

Període de cotització mínim.- En l'actualitat s'exigeixen 12,87 anys (4.700 dies) de cotització per a accedir a la prestació. A partir de l'acord s'exigiran 15 anys (5.475 dies) de cotització. S'amplia 2 anys i 43 dies més. S'aplicarà de forma progressiva en els propers cinc anys. Recordem que fins a 1985 el període mínim era de 10 anys.

Jubilació parcial.- Actualment qualsevol treballador amb 60 anys que hagi cotitzat més de 15 anys pot treballar una part (almenys un 15%) de la seva jornada laboral si és? substituït? per un treballador amb un contracte de relleu. Després? de la reforma, el treballador sortint haurà de cobrir almenys un 25% de la jornada, i el nou tindrà que cotitzar un 65% de la base reguladora del treballador sortint.

Empleades de la llar.- Ara están en un règim especial amb cotització més baixa. A partir de la reforma, aquest col·lectiu de 350.000 persones, de les quals 250.000 són?immigrants, passarà al règim general, el que suposa augmentar la cotització en 6,3 punts. Fins ara pagaven el 22% de la seva base de cotització. A partir d'ara pagaran el 28,3% - un 23,6% a càrrec del empleador (fins a ara el 18,3%).

Temporers del camp.- Estaven adscrits al règim especial agrari que els permetia cotitzar menys. En deu anys s'integraran gradualment en el règim general i acabaran pagant com la resta de treballadors de la seva qualificació.

Parelles de fet.- Ara no tenen pensió excepte sentència judicial favorable. Amb la reforma les parelles de fet poden percebre pensió de viduitat si proven una convivència "mutua, estable i notòria durant un període ampli" superior als dos años. A més, s'exigirà que la vidua demostrï que depenia econòmicament del seu company en més d'un 50% si hi ha fills. Si no hi ha, la dependència ha de superar el 75%.

Viudetat.- Les noves vídues i vidus tindran que acreditar dos anys de convivència com a mínim (fins ara no era necessari). No s'exigirà si hi ha fills o si el treballador mor per accident.

Prejubilats.- Fins ara, els serveis públics d'ocupació?cotitzaven pel treballador en atur pel salari mínim. Amb la reforma, l'Estat pagarà un 125% del salari mínim per als desocupats majors de 52 anys. També millorarà la situació dels prejubilats d'abans del 2002.

Perllongar la vida laboral.- Els treballadors que segueixin treballant després de complir els 65 anys tindran un augment de la seva pensió per cada any de retard voluntari. Si ha cotitzat més de 40 anys, s'augmentarà un 3%.

Treballadors madurs.- Les empreses amb treballadors de 55 anys o més, tindran una rebaixa en les cotitzacions que paguen a la Seguretat Social. Actualment aquesta bonificació ?és del 40% per als treballadors amb més? de 60 anys i del 90% per als que tenen 64 anys.

Enfermetat professional.- Es modificarà la llista de malalties professionals ja que el barem té?26 anys.

Text complet de la reforma a: <http://www.moviments.net/xarxacontratancaments/>

possibilitat de ser pobra una vegada ancià.?

Hi ha plans privats de pensions de dos tipus. En el seu principi, la majoria eren dels anomenats de "prestació definida" que asseguraven una quantitat concreta en la data concreta de la jubilació. Amb el crack de la borsa de les empreses tecnològiques de 2000 i dels bons de les mateixes empreses, el 75% de les 500 majors empreses d'EEUU que tenien aquests tipus de fons no van poder complir els seus compromisos (Boeing, IBM, General Motors, Michelin, Deustche Post...). A partir de llavors s'han generalitzat els plans anomenats d' "aportació definida", on ja no hi ha cap garantia de quantitat futura. El risc el corre el treballador. I en la pràctica, en l'estat espanyol no han pres els plans de pensions doncs la hipoteca i viure s'enduen tot el sou.

*Victor. Adm. Pública.
CGT*

Ensenyament públic a Catalunya

No a la sisena hora! No al pacte nacional d'Educació!

Ja hem vist en números de LI anteriors que un dels acords més importants del Tinell que ERC es va encarregar de concretar abans de sortir del govern va ser el Pacte Nacional per l'Educació, al servei de la patronal de l'església i de la privatització del sistema educatiu. El pilar central que dóna suport el traspàs de la sisena hora en els centres públics de primària cosa que permet incrementar substancialment el traspàs de diners públics per pagar salaris als treballadors de les escoles privades: tot sota el lema "d'equiparar".

Aquest increment dels concerts al costat de la barbaritat pedagògica que representa un increment lectiu enlloc d'una disminució de ràtios, ha indignat un important sector del professorat públic. No obstant això, poc suport han rebut dels seus representants sindicals: mentre CCOO i UGT signaven el pacte, USTEC que s'hi oposava pressionada per les seves bases, es negava a mobilitzar. Només CGT ha defensat que només la lluita al carrer podia frenar el procés de deterioració de l'escola pública.

En l'últim temps, un grup de mestres va començar a impulsar des d'una web la crida a una vaga per a oposar-se a la ja imminent aplicació de la sisena hora i

van demanar suport a tots els sindicats. Des de CGT se'ls va donar, i així es va arribar a la concentració del passat 7 de juny que al seu torn va cridar a la continuïtat en una altra el proper 28.

Mentre, també han sorgit moviments de pares contra el posicionament de la FAPAC que va signar el pacte. Als inicials de Cornellà i Gràcia s'han sumat ara sectors de Sants amb una recollida de signatures que s'ha estès pels centres i que també criden a la concentració del 28. Encara que en menor mesura, també han començat a organitzar-se els monitors de menjador, un altre sector afectat. En ell la traducció de la sisena hora són acomiadaments i reduccions horàries i salarials, mentre no s'aborda el necessari servei públic de lleure gratuït i flexible, amb professionals reconeguts i dignificats, que exigeix la situació laboral de molts pares. També alguns sectors de monitors participaran a la concentració del 28..

És imprescindible que aquesta resposta sigui significativa per a possibilitar que el curs de ve la lluita segueixi en defensa d'un ensenyament públic de qualitat.

No a la sisena hora. No al Pacte Nacional d'Educació.

Esther. Mestra afiliada a CGT.

Prou de repressió al moviment estudiantil!

¡A crear una, dues, tres Frances! ¡Per la unificació de la joventut revolucionària explotada i oprimida!

Durant el transcurs de les últimes setmanes el moviment estudiantil secundari novament ha sortit en massa a protestar per les seves reivindicacions pendents. Com era d'esperar, la repressió de l'estat burgès no ha estat diferent a la d'anys anteriors. Però el que ja va sobrepassar la nostra paciència va ser la detenció arbitrària de més de 1200 companys/es aquest 10 de Maig, que sense cap provocació van ser brutalment reprimits per forces especials de carrabiners, quan ens disposàvem a marxar cap al Ministeri d'Educació per a exigir a les autoritats el compliment del plec de reivindicacions lliurat les setmanes anteriors.

L'ofensiva repressiva es va escudar en que la marxa estudiantil no estava autoritzada, però això no justifica la violència de l'actuació dels carrabiners, que va deixar a companys/es ferits de mitjana consideració. No és casualitat la repressió que estem vivint, doncs aquesta situació de repressió al moviment de masses no hem de veure-la aïlladament, ja que, a causa dels incidents del passat 1º de Maig, els mitjans de comunicació de masses han tractat de criminalitzar la protesta social i popular, donant fins i tot noms d'organitzacions polítiques i socials que inciten a la "violència" en les manifestacions, cosa que ens demostra el grau de complicitat de la premsa burgesa amb els organismes de repressió de l'estat burgès. Per això és que hem vist com fins i tot el dret a la "llibertat de reunió", consagrat en la

Constitució Política, ha estat violat pels carrabiners doncs extraoficialment se sap que aquests tenen l'ordre de detenir a tot estudiant secundari que transiti pel centre de la ciutat, cosa que significa, en paraules d'un dirigent estudiantil a ràdio Bio-Bio el dia 4/05, que "el govern ha implementat un estat de setge".

Sobre la violència mostrada a la premsa, som emfàtics a assenyalar que aquesta és producte de la frustració de milers de joves que veuen que pels seus drets han de pagar milions i milions de pesos, però això no justifica que calgui destruir tot allò al que no tenim accés, per contra, hem de lluitar decididament contra el capitalisme perquè tot/es tinguem accés a béns i serveis. Creiem que aquestes paraules del vell Trotsky fan al·lusió al que vivim avui:

"Primer de tot, cal comprendre que els estudiants no constitueixen grup social distint i unificat. Es divideixen en diversos grups, i la seva actitud política es correspon estretament amb la que predomina en aquests diferents grups de la societat... És un fet que, molt sovint, per als estudiants que en realitat són petit burgesos, el radicalisme és una malaltia juvenil. Hi ha una dita francesa: 'Avant trente ans revolutionnaire, après canaille' (Fins als trenta anys revolucionari, després un canalla)...

En tots els països la joventut és radical. El jove sempre se sent insatisfet de la societat que viu,

sempre pensa que pot fer les coses millor que les seves majors. Així la joventut sempre se sent progressiva, però el que entenen per progrés varia bastant... Aquesta és la veritable força motriu en el pla psicològic. Els vells ocupen tot el lloc; el jove se sent ofegat, sense sortida per a aplicar les seves condicions. Parlant simplement, està insatisfet perquè no és ell el que està instal·lat en la butaca de comandament. Però quan arriba a la butaca, s'acaba el seu radicalisme. ("Sobre els Estudiants i els Intel·lectuals, 1932). Alhora ens diu que, "L'estudiant revolucionari només pot contribuir si, en primer lloc, viu un procés de autoeducació

revolucionària rigorosa i coherent i en segon lloc, es lliga al moviment obrer revolucionari quan encara és estudiant. Permetin-me aclarir que quan parlo de autoeducació teòrica em refereixo al 'marxisme no falsificat'... Ha d'entendre que va al moviment obrer per a aprendre i no per a ensenyar. Ha d'aprendre a subordinar-se i a fer el treball que li exigeixen, no el que ell vol realitzar.

Per la seva banda, el moviment obrer ha de considerar-lo amb el major escepticisme. El jove acadèmic ha de 'marcar el pas', al principi, durant tres, quatre o cinc anys, i fer una tasca partidària comuna i corrent. Llavors, quan els obrers ja tenen confiança en ell i estan completament segurs que no és un arrivista, se li pot permetre ascendir, però lentament, molt lentament. Quan treballa d'aquesta manera amb el moviment obrer, quan s'oblida que és un acadèmic, les diferències socials desapareixen (Ibid.).

Quant a la repressió, aquesta no ha arribat solament a Santiago sinó que també s'ha estès a regions, exemple Lota, on treballadors i estudiants s'han unit en la defensa dels funcionaris expulsats del principal Liceu de la comuna, tan bon punt aquests denunciessin les precàries condicions que es troba l'establiment, així com de les seves pèssimes condicions laborals. A això es van sumar les mobilitzacions a Arica, Iquique, Valparaíso, Concepción, Temuco, Port Montt, el que demostra el grau de convocatòria de l'orgànica secundària ACES (Assemblea Coordinadora d'Estudiants Secundaris).

Hem de seguir l'exemple dels nostres germans de classe de França, que després de tres mesos

de mobilitzacions amb vagues, aturs, preses, i al costat de la classe obrera van aconseguir aturar el CPE que consagrava la flexibilitat laboral en contra de la joventut.

Per a això hem de crear a escala nacional una coordinadora que aprovi un pla de lluita que estableixi les nostres reivindicacions immediates, basant-se en recuperar l'educació pública de les mans de la mercantilització capitalista, com és l'excessiu cost de la PSU i els crèdits universitaris privats amb aval de l'estat, per a això hem d'exigir que tots els excedents del coure es destinin a l'educació i no a les butxaques de la burgesia i del govern, a més d'exigir plens drets democràtics i polítics per a les organitzacions estudiantils en els liceus i col·legis que són fortament reprimides per la llei LOCE, la qual hem d'abolir, doncs consagra la nostra actual situació d'opressió al règim democràtic-burgès de la Concertació, la dreta i l'imperialisme.

*Joventut del PRT. Secció
xilena de la Lliga
Internacional de Treballadors
-IV Internacional (LIT-ci)*

**Com a
secundaris,
aquestes són
les nostres
propostes per
la lluita:**

**FORA la llei LOCE!
Abolició de la PSU!
Ingrés sense restriccions a
la universitat!
Per una Federació Única
d'Estudiants Secundaris!
Coordinadora Nacional
amb pla de lluita i
mobilització permanent!
No al pagament del deute
extern de 47 mil milions de
pesos!
Renacionalització del
Coure i tots els seus
excedents milionaris a
l'educació!
Per una educació pública,
gratuïta, laica i pluralista!
Per la unitat obrer-
estudiantil!**

Ex-comunistes abanderaren el xovinisme

Xipre, que va quedar sota la influència nord-americana després de la segona guerra mundial, ha estat repartida en dues parts a partir de la intervenció de Turquia el 1974 amb el pretext de protegir a la comunitat turca davant les agressions gregues i contra l'objectiu de la dictadura dels coronels d'annexar la illa a Grècia. No obstant això, la intervenció va produir una situació d'equilibri entre dos poders sobre la illa i en el marc de l'OTAN a la qual pertanyen ambdós països. De fet, l'estat en la illa dividida va ser una de les conseqüències de la política de "balcanització" de l'imperialisme anglo-americà a la zona de la Mediterrània Est.

Gràcies a aquesta fragmentació, la burgesia greco-xipriota va obtenir l'oportunitat de beneficiar-se dels recursos estatals, i la greco-turca, la possibilitat de controlar espais socials i mercantils de què mai havia gaudit fins aleshores. Així que es va crear una situació enrocament, que no podria canviar sense que entressin altres peces en el joc. La "qüestió nacional" es va convertir en un dels problemes pendents de definició i solució.

Per a la burgesia greco-xipriota, i també per al govern grec, aquesta peça que podria acabar amb "l'ofegament" ha estat la Unió Europea. Efectivament, amb l'entrada de la República Xipriota (grega), l'únic govern de la illa reconegut internacionalment, a la UE, els grecs van prendre el procés de negociacions entre la Unió i Turquia com una oportunitat de dictar les seves posicions per a un canvi a favor de la burgesia del sud, "curiosament" representada pel partit ex-comunista, AKEL. D'altra banda, en el sector turc, les mobilitzacions populars que van començar a partir del 2000 contra la corrupció del govern faixista i

de l'hegemonia militar van passar sota el control d'altre partit ex-comunista i neoliberal, el Partit Republicà Turc (CTP), per falta d'una direcció veritablement revolucionària. I ara, després del fracàs del Pla Annan sobre la reunificació de la Illa (un pla d'acord amb el projecte de Gran Orient Mitjà d'Estats Units, recolzat suport per CTP i votat favorablement pels turco-xipriotes en referèndum) per la negativa de la part grega, CTP va assumir la bandera del nacionalisme. Així que, dos partits amb arrels comunistes es van convertir en portaveus xovinistes de les burgesies rivals.

Després d'impugnar el Pla Annan, la coalició governamental encapçalada per AKEL va convocar eleccions parlamentàries el 21 de maig. Van disputar més de 20 partits polítics per 56 escons

parlament.

Després de les eleccions, el secretari general d'AKEL, Dimitris Khristofias, va destacar la profunditat del "problema nacional" preguntant-se "amb sentiments més profunds, quan anava a ser alliberada Kyrenia (ciutat sota control dels turco-xipriotes) de la creu". La veritat és que la població greco-xipriota va oferir un suport contundent a les polítiques intransigents dels seus líders sobre el problema nacional a Xipre. Això es va reflectir en l'augment de vot dels partits menors com EDEK, que van votar contra el Pla d'Annan.

I no seria exageració dir que la carrera i rivalitat xovinista entre els dos sectors de la Illa tancarà, almenys en un futur previsible, tots els altres problemes mentre els treballadors no uneixin les seves

i AKEL va guanyar una vegada més el suport (31,2%, 18 diputats) de mig milió de votants. El van acorrallar dos partits del centre i centre-dreta: DISI (Partit de Mobilització Democràtica) amb 30,3% i DIKO (Partit Democràtic) amb 17,9%. Partits minoritaris com els social demòcrates (EDEK), europeïstes i ecologistes també van aconseguir representació en el

lluites en el conjunt del país. La burgesia no té cap capacitat de construir la solidaritat entre els pobles, ni en el marc de la Unió Europea ni segons el Projecte de Gran Orient Mitjà. L'única força que té interès en la reunificació de la illa són les masses treballadores d'ambdues comunitats.

Ejdan Sadrazam

Paraguay

El PT contra el terrorisme d'Estat i la criminalització de les lluites

El Partido de los Trabajadores (PT) denuncia i repudia la descarada utilització i manipulació dels aparells de seguretat de l'Estat per a involucrar dirigents socials i activistes polítics d'esquerra en activitats de suposades organitzacions guerrilleres per a desvincular-los de les seves bases i de les seves lluites, a més de desarticlar les seves organitzacions.

El que ha passat amb el company Tomás Zayas, és una prova clara i fefaent d'això. Zayas, que és secretari general de la Central Nacional de Organizaciones Campesinas Indígenas y Populares (CNOICP) i membre de la direcció

del PT, va ser involucrat en un suposat escamot i en actes de terrorisme vinculats a les Forces Armades Revolucionàries de Colòmbia (FARC).

Amb aquest objectiu, l'ex membre de la Junta de Govern del Partit Colorado i ex coordinador del del Movimiento de Reconciliación Nacional del Alto Paraná, Ignacio Flores, va pretendre comprar la consciència del company Ciriaco Rotela, membre de La Asociación de Agricultores del Alto Paraná (ASAGRAPA) i ex-regidor del PT a Ita Verá (Alto Paraná).

Rotela, com a "guerriller penedit", havia de testificar davant la Fiscalía Antiterrorista que a Alto Paraná existeixen cèl·lules guerrilleres encapçalades per Tomás Zayas, qui suposadament rep diners i armes de les FARC. Tot això a canvi de 50 mil dòlars i un sou posterior provinent d'Itaipú i del

Ministeri de l'Interior.

Aquest fet no és nou ni casual. La política del govern és criminalitzar les lluites socials i als seus dirigents per tots els mitjans, per a desarticlar totes les protestes dels sectors populars davant la fam, la misèria, l'atur i l'orfanat que viuen els treballadors, els camperols i el poble paraguaià.

Denunciem, per tant, la participació directa dels organismes de seguretat de l'Estat, del Partit Colorado i del govern presidit per Nicanor Duarte Frutos en aquests fets. Denunciem i repudiem la criminalització de les lluites i els seus dirigents així com el terrorisme d'Estat, vigent avui amb tota intensitat en el nostre país.

El Partit dels Treballadors se solidaritza amb els companys Zayas i Rotela i insta a totes les organitzacions populars, socials i polítiques, a formar una gran i ferma muralla que enfronti al govern i la seva política antipopular.

*Comitè Executiu
Partit dels Treballadors - PT
Asunción, 7 de juny de 2006.*

Manifestació a Asunción contra la base d'EEUU,

Puedes suscribirte a nuestra revista mensual (a escoger versión en castellano o en catalán) mandando tus datos al apartado de correos y haciendo el ingreso por un año en la cuenta: **La Caixa 2100-3459-38-2100220515** (25 euros si te la tenemos que enviar por correo dentro del Estado español). La subscripción de entrega en mano es de 17 euros y la podeis hacer poniéndoos en contacto con cualquier militante del grupo.

Publicación mensual de Lucha Internacionalista. Dep. legal B-48673-2001 Lucha Internacionalista no se hace responsable de la opinión expresada en los artículos firmados.

Aquí nos encuentras

Apdo. Correos 23036 CP - 08080 de Barcelona
Apdo. Correos 206 CP- 17080 de Girona
Apdo. Correos 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.li-litci.com>

Lucha Internacionalista es una organización trotskista. Nuestro objetivo es la revolución socialista, para acabar con el capitalismo y construir el socialismo. Impulsamos la lucha obrera y joven, y la democracia obrera. Defendemos el derecho de autodeterminación de los pueblos, que es negado por el Estado Monárquico, un régimen que hay que abolir. Nuestra lucha es internacionalista: pretendemos la reconstrucción de la IV Internacional. LI es sección simpatizante de la Liga Internacional de los Trabajadores-Cuarta Internacional (LIT - CI).

